

dig eller ikke, men at da vi begyndte vort Arbejde efter Sommertiden i Oktober Maaned, vare vi enstemmig af den Anskuelse, at det var rigtigt at forlænge Loven et Aar, fremfor nu at lave Takstloven færdig; det er ubestrideligt, og det, der skete i Mødet den 22de Oktober, vil, hvis ærede Medlemmer have fulgt det, ogsaa have bekræftet dette. Alle, som der vare til Stede — jeg har før nævnt, at det ærede Medlem ikke var til Stede i dette Møde — vare enige om, at man burde søge Loven forlænget paa et Aar og derefter indrette Arbejdsplanen, og saa føjede jeg til Slutning, da der ikke var Spor af Tvivl om, at det var alles Ønske i dette Møde: skulde imidlertid Ministeren ønske Loven fremmet nu, maa vor Arbejdsplan blive en anden, hvormed jeg sagde, at hvis Ministeren ønsker Loven fremsat, skal jeg gøre mit til at faa Takstloven fremmet for sig, hvis det er muligt. Men alle vare enige om at fremføre det Ønske for Ministeren, at det skulde gøres muligt for Kommissionen at arbejde endnu et Aar paa vor Betænkningens Afgivelse. Da Ministeren saa havde stillet sig derimod, kom der forskellige Svingninger til Stede, men da disse Svingninger vare til Ende, enedes vi i Januar Maaned, alle dem, som vare til Stede — jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem var til Stede i det Møde — om at sende to Medlemmer fra Kommissionen, mig og et Medlem af Folketinget, til Ministeren og paa ny bede ham om under de tilstedeværende Forhold hellere at give os et Aars Frist end at forlange Takstlovbetænkningen afgiven. Dermed endte den Historie. Jeg har fuld Ret til at sige, at Kommissionen lige fra Begyndelsen og Slutningen af disse Forhandlinger har været enig i Ønsket om Takstlovens Forlængelse paa et Aar, og det Ønske bevarer jeg endnu.

Jeg kan, hvad selve Sagen angaar, ganske slutte mig til den Udtalelse, der fremkom fra den ærede 1ste Taler i Dag (Breinholdt-Vandborg), og skal kun føje nogle faa Bemærkninger til det, han fremførte, og det er da disse. Naar jeg ser paa det Lovforslag, som nu foreligger, og som altsaa nu den 22de Marts sendes til Folketinget, saa maa jeg vedblivende nære Tvivl, om det kan ventes, at Folketinget skulde tiltræde dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, at det i den korte Tid, som det har tilbage til denne Sags Behandling, skulde gaa til paa væsentlige Punkter at forandre Bestemmelser, som have stor Interesse for den

hele Befolkning, Bestemmelser, som Folketinget ubetinget er berettiget til at tale med om. Jeg tror det ikke. Skulde dette ske, saa er jo Sagen dermed ude af Verden, saa gælder dette Lovforslag, og saa vil det gribe ind paa følelig Maade i Kommissionens Arbejde. Thi det er jo ikke et begrænset Forslag, men en endelig Lov om andre Takstbestemmelser. Men hvorledes vi saa i Kommissionen skulde arbejde videre paa at faa alt dette gjort om, ser jeg ikke. Den Mulighed er der jo imidlertid, at Lovforslaget bliver vedtaget og saa er Sagen sluttet for Landstingets Vedkommende. Men en anden Mulighed er den, at Folketinget skulde dele den Opfattelse, som er fremme her i Landstingsudvalgets Mindretal, saa at man dernede kunde sige: Det er dog bedre at faa Loven forlænget paa et Aar, saa at man altsaa sendte den tilbage her til Landstinget. Hvis dette sker, vil Sagen jo komme til fornyet Behandling her. Naar den saaledes kommer frem her under forandrede Forhold med Vished for, at Folketinget ikke vil tiltræde Forslaget i den foreliggende Skikkelse, og endvidere med Vished om, at hvis Landstinget da ikke vedtager Loven i den Skikkelse, som den saaledes vender tilbage i, ville vi gaa ud i ulovordnede Tilstande, nærer jeg det Haab, at ligesom der allerede ved 2den Behandling var mange, der stemte med Mindretallet, vil deres Tal blive saa stort, at Lovens Forlængelse paa et Aar vedtages. Med dette Haab kan jeg for mit Vedkommende i Dag optræde som den ærede første Taler: lade være at stemme for Sagen paa dette Trin.

Formanden: I Anledning af en Bemærkning, som det ærede Medlem brugte, skal jeg udtale, at vi her i Landstinget selvfølgelig kun tænke godt om hinanden.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juel Rysensteen): Jeg vil dog i Anledning af de Ytringer, der faldt om min Virksomhed til at forhale Sagen, gøre opmærksom paa, at jeg paa Forespørgsel i Oktober Maaned svarede Kommissionens Formand, at jeg ønskede Loven fremmet saa vidt muligt, men kunde den ikke i sin Helhed fremmes, ønskede jeg i ethvert Tilfælde, at den fremmedes for Takstlovens Vedkommende. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at Kommissionen oprindeligt aldeles ikke var nedsat med Takstloven for Øje; og at den ærede Formand selv erkendte dette, ved jeg af en Skrivelse fra ham.